

jezte ki. Ez az orosz irodalom egyszerre hirdette az áhítatot, de a megvetést is azokkal szemben, akik szüntelen átlélik az erkölcsi normákat, a végtelen terek tisztelét és a baráti körök meghitt együttlétének melegségét. Szőke Katalint ez a világ nevelte, ennek lett híve, emellett tartott ki, élete példájával is ezt igazolta. A „russzista” nem egy önmagába zárkózó tudományszak elkötelezettje, hanem a „nagy” művészet rajongója, megélője, méltatója és értelmezője. Tanári személyiségként igyekezett felnőni azokhoz, akikről előadott, közvetítőként pedig részt vett az irodalom eljuttatásában az érdeklődőkhöz. Sokágú tevékenysége szemérmes és színes egyénisége révén szerzett híveket az orosz és általában a művelődés ügyének. Nagyformátumú tanárként írta be nevét Szeged és egyeteme történetébe. Pótolni nem lehet, de hűnek maradni ahhoz, amit évtizedeken keresztül a maga csendes módján tett, kötelesség. Úgy zárul le most egy tanszék, egy intézet, egy egyetemi kar egy periódusa, hogy egyben a velünk maradó emlékezet és a művek segítségével folytatódik. Szőke Katalin nem élt hiába, s ha távozása nem gyógyuló fájdalmat okoz is nekünk, barátainak, kollégáinak, tanítványainak, amit ránk hagy, vigasszal tölt el: írásai, tanítása, emléke nincsenek kitéve a romlandó időnek.

FRIED ISTVÁN

Alex Mirutziu: *TAH29, élő maszk a művésztől, mint 29 éves önmaga* (2011),
© Alex Mirutziu, Ovidiu Șandor Gyűjtemény